

Misjonen i Argentina og Kina.

En kronesten.

Født og oppokset blandt rodhudene som en ekte indianer blev Aparicia kjent med alle indianernes åndemaning og djeveledans som en virkelig medisinnmann må kjenne. Det er djevelske krefter som en medisinnmann kan frembringe som få kristne kan tenke sig. Satan binder sine tilhengere med sterke bånd, men all satans makt og trollmenns åndebevegelse kan ikke stå for livets fyrste. Jesus skal seire. A ha fyrsten for Herrens hær med sig gir oss mot og makt til å gi oss i kast med ondskapens ånder. Jesu evangelium går sin seiersgang. Aparicio har jeg kjent siden han var en liten gutt. For tyve år siden bodde jeg like i nærheten av hans hjem og nu er han bare 28 år gammel. Som liten var han nok så skoeieraktig og det var noe villt blandet med uskyldighet å lese i hans øine. Eftersom han vokste fikk dog just en slik fordelaktig makt over ham og jeg har sjelden sett noen så bundet i synd og usedelighet. Han blev en slave av alle slags synder.

Han blev gift da han bare var et barn, men hans hustru løp snart fra ham. Han giftet sig dog igjen. Ja, altså på indianer-vis forstår dere. Som alle indianere her var han bundet i mange laster. Han tygget og røkte kokain, drakk den hvite manns illvann og indianernes chicha, mais og algasoba-øll.

En kveld møtte jeg ham. Han kom forsiktig bort til mig, så mig op i øinene og spurte: «Er det sant at det er gutter som går til dig og hører ord om himmelens Gud?» Han kalte mig da «don Berger» som er en titel de bruker. Ellers kaller de mig: «Han som bor ved havets kyst.» Når de er sinte kaller de mig, «Gringo», et argentinsk skjellsord på alle utlendinger.

— Ja, det er sant, sa jeg.

— Kan alle komme?

— Ja.

— Kan jeg komme?

— Ja.

— Da kommer jeg i kveld og vil høre denne tale.

— Ja, kom og hør. Mange av guttene hører.

Han så på mig en stund og dro sig unda, men kom siden regelmessig for å lytte til Jesu lære.

Men en indianer har meget i hjertet som må ut for Jesus kan komme inn. Litt etter litt brøt dog lyset inn i hans hjerte, men frykten for fedrenes ånder, som muligens vilde hevne sig og meget annet holdt ham igjen fra å overgi sig til Gud. Tenk om disse ånder kom i nattens mørke.

Brev fra B. Johnsen og str. Pedersen og Johnsen. Evangeliets seiersgang.

De kunde sende pest og alle slags plager. De kunde komme med drømme som gav dem en forferdelig redsel og angst. Det var kanskje best å få med sig en trolldoktor og rådføre sig med ham først. Som tenkt så gjort, og trolldoktorens råd lod: «Kjøp kokain, tobakk, alkohol m. m. og kom lørdagskveld.»

Lørdagskvelden var ilden oppgjort, flasken smakt på, tyggingen av kokainbladene begynt og civiltreets bonner finstøtt og stoppet i nesen for at virkningen av dette kunde gå like til hjernen — og syne komme når den vilde djeveledans begynte.

Nu satte dog Jesus en stopper for alt dette og seiren blev hans. Trolldoktoren satte i et skrik og gikk bakover fra ilden og sa: «Med dig vil jeg intet hå å gjøre. Jeg ser en mann i hvite klær ved din side og med ham vil jeg ikke ha noe å gjøre. Din Jesus er sterk. Dette går ikke», og han sprang inn i nattens mørke og Aparicio har aldri sett ham siden. Trolldoktoren var en av

Aparicos slektninger. — Aparico blev hurtig frelst og det er herlig å høre ham fortelle om hvordan Gud har fridd ham ut fra den ondes makt. Både argentinerne og indianere liker å høre ham vidne.

Han var med på den herlige turen blandt Choratti, Conepés og Tobas indianere i mai måned ifjor. Han talte med meget salvelse og kraft til disse rødhuder og skogens krigere. Han delte nød og glede sammen med mig. Han har et sterkt kall fra Gud til å gå ut med evangeliet og er rede til alle tider å arbeide for Jesus.

En kronesten, en juvel blev han til Nasareernes krone. All ære til Jesus.

Berger N. Johnsen.

Peking 4—2 1935.

Ja nu er vi langt inne i et nytt år igjen, og vi vil ønske alle vennene et godt nytt år! Vi ser gjennem blader og brever, at det er megen vekkelise i hjemlandet, og det priser vi Herren for. Også i

Kina merkes Andens susen som det står om i Joh. 3.

Vi har hatt to ukers bønnemøter på forskjellige steder i byen og resultatene har ikke uteblitt. Det er som himlens sluser har været åpne over oss. En søndag falt Guds ånd over oss så vi bare prist Herren. Vi skulde reise oss å be Gud velsigne møtet, og der blev vi stående. Plattformen blev full av søkende og gråtende sjeler og ingen kunde få begynne å tale for langt ut i møte.

Igår, søndag, ettermiddag var det likedan. Gud var veldig i vår midte. En frue hadde vært syk og inne i døden. Hun har flere voksne barn, og de kom hjem til morens dedsleie. Vår evangelist og noen til gikk dit. Hun blev salvet og bedt for, og begynte og syngte; men sønnen hentet allikevel doktoren. Han kom og sa at der var intet håp. Ved 3-tiden så det ut som hun døde. Da sa hun: «Hvis dere vil følge Jesus helt, vil Han helbrede mig!» Da sa de: «Mor, mor, vi vil følge Jesus helt!» I ett nu var hun helbre-

det og de sovnet alle sammen. Dette var nat ttil søndag og igår søndag ettermiddag kom de alle til møtet. Det var et syn vi aldri skal glemme da mor, tre døtre og en sønn kom frem til plattformen for å få forsamlungens forbønn. I sannhet. Gud er undrenes Gud enn idag.

Ja, der høres susen av regn over Kina. Vi var ute en måned siste høst og det var herlig å se arbeidet på de forskjellige steder. Besøkte norske, svenske og danske misjonsstasjoner og Gud arbeider over alt aldeles underbart. Vi reiste fra stormøte til stormøte.

En søster fortalte oss her en dag, at de har arbeidet en 4—5 timers jernbanerise herfra. Jeg skal bruke hennes egne ord: «Det er et halvannet år siden vi kom dit. De hadde aldri hørt evangeliet før, og da vi vidnet om Jesus sa kineserne, «Å dette behøver vi, for satan plager oss forferdelig!» Vi reiste ut i landsbyene og vidnet det enkle evangelium om Jesus, synderes venn, men vi la vekt på at de skulde be meget til Jesus. Så reiste vi tilbake igjen. En tid efter kom vi igjen og hvad får vi høre, de taler i tunger og tyder og priser Herren. Vi blev så redd for vi hadde aldri fortalt at det eksisterte noe slikt engang, men da tydingen var om Jesus alene og vi kjente Helligåndens klare stemme, så blev vi glade og prist Herren. Kineserne sa: «Vi gjorde som dere bad oss, vi bad sent og tidlig til Jesus, og så gav Han oss denne store herlighet, å prise Ham slik.»

Ja, elskede venner vil i fortsetningen med for Guds sak i Kina både i bønn og med midler, du kommer aldri til å angre det. Vi er ofte så trettede og ber ofte til Heren både om styrke og kraft. Signe især er veldig overanstrengt. Sist sommer fikk hun to ganger hjerteanfallet og vi var engstelig hun ikke skulde klare å komme over det. Det var bare overanstrengelse. Vennene bad for henne. Hun blev salvet og bedt for og til Herrens ære kan vi si: «Han rørte ved henne så vi kunde ta fatt i arbeidet som før.»

Vil si hjertelig takk for «Misjonsrøsten» som trofast kom også hele siste år. Vil ønske eder alle kjære venner et godt nytt år med takk for det gamle, snart lyder basunen og vi skal løftes op for evig og være med Herren.

De hjerteligste hilsener, eders i Jesus bevarede søstre

Signe Pedersen, Inga Johnsen.

Forts. 4. side.

Oxfordgruppebevegelsen og vekkelsesbehovet.

Av LEVI PETBUS

Tidens største behov er en dyptgående åndelig vekkelise.

Hver åndelig bevegelse som resulterer i menneskers virkelige frelse, burde vel hilses med glede av hver virkelig kristen. Vår tid behøver en kristendom, som er grundig og gjennomgripende, en kristendom som fyller oss med avsky for synden og en hengivenhet for Gud og hans sak som trosser alle hindringer. Men en slik kristendom møter naturligvis motstand blandt all den åndelige lunkenhet som omgir oss i våre dager.

Naturligvis bør hver kristen leder strebe efter å komme så nær Guds ord som mulig med sitt liv og sin virksomhet, men de som er ved siden og kritiserer bør også søke å dømme hver åndelig foreteelse efter dens frukt, især den åndelige.

De som i våre dager heftigst angriper Oxfordgruppebevegelsen, tar svært lite hensyn til den målestokk, som Jesus har anbefalt oss å legge på en åndelig virksomhet. Han sier: «Av deres frukt skal I kjenne dem.» Men de som her i Sverige har rettet sine angrep mot denne bevegelse,

har i almindelighet angrepet den fra læresynspunktet, eller rettere sagt, man har angrepet bevegelsen for hvad den ikke lærer. Og man har til og med påstått, at den ikke lærer, hvad den i virkeligheten lærer. I dette stykke er det gjort mange falske beskyldninger.

Dr. Buchman, bevegelsens egentlige leder, har i en radiotale fra Oslo hevdet, at han og bevegelsens ledere tror på Bibelen og dens fundamentale sannheter. Man kan ikke forstå hvilken interesse kristne mennesker har av å pådutte andre troende oppfatninger, som disse på ingen måte har eller godkjenner. Jeg har sett mange angrep på bevegelsen på grunn av at A. J. Russell i sin bok «Bare for syndere», ikke utførlig nok har behandlet Bibelens grunnsannheter. I forordet til sin bok «Et vet jeg» sier forfatteren bl. a.: «Min egen enkle tro er den, at i forsoningen åpenbartes for mennesker noe stort og blev gjort noe overveldende i den evige og — i mig. Jeg betrakter forsoningen som motestedet for Guds hellige kjærlighet og menneskets synd, der

Kristi blod — Hans liv — blev ofret i kjærlighetshengivelse for Guds rikes sak. Ved dette offer blev jeg en medborger i dette rike, renset fra fortidens synder og med min medvirkning reddet fra daglige fristelser til synd.» Men allikevel sier Oxfordgruppebevegelsens motstandere, at de på grunn av A. J. Russells skrifter våger å påstå, at Oxfordgruppebevegelsens folk ikke tror på forsoningen. Man holder op sitt eget rettroenhetskrav — merk dette, Bibelens er kanskje et helt annet — og så fordrer man, at en ny bevegelse til punkt og prikke skal stemme med ens egne begrep om rettroenhet. Dette er en feiltagelse, som ofte har forekommet blandt dem som har ansett sig å være rette vedkommende til å dømme nye åndelige foretelser. Jesus sa: «Ta eder i vare for falske profeter, som kommer til eder i fåreklær, men innvortes er glupende ulver. Av deres frukt skal I kjenne dem.» En profet eller en som forkynner Guds ord for menneskene, skal ifølge Jesu ord bedømmes efter det han er «innvortes». Det

Fra Storsteinnes i Balsfjord.

Det var gledelig atter å få hilsen på disse kjære venner her, som trofast har stått i striden siden jeg sist var her for nu snart et år siden.

Noen nye ansikter sees også blant flokken. Herren har lagt flere til siden sist. All ære til Jesus.

Det gledet mig likeledes å se at vennene fremdeles i tro til Herren står skulder til skulder, til felles kamp for sjæles frelse.

Endel venner av dem som kom med under vekselen og var med aktive en tid, sluttet sig dog senere til en annen menighet, som er begynt i Tromsø.

Nu sies det at disse venner skal bygge sitt eget bedehus. Dette skal efter sigende stå like ved det hus som allerede for flere år siden er opført på stedet av de frie venner.

Dette sted er forholdsvis lite, og da også baptistene, har et prektig lokale ca. 1½ km. fra de frie venners bedehus, med fast virksomhet året rundt, ligger det nær til å spørre: *Kan det være rett for Gud, atter å bygge et hus her og det enda like op til det frie lokale som allerede står på stedet?*

Hvad vil verden tenke? Det høres spotteglosser — og fryd fra de ugudeliges telte. At disse kjære søsken ønsker sig et lokale, er forståelig. Men at de under forannevnte forhold hvor der allerede er lokaler nok vil bygge og da like op til bedehus som allerede er, — er nok noe uforståelig.

Jeg har nu ved Herrens nåde fått reise med evangeliet i de to nordligste fylker og ellers i landet i mange år. Særlig har jeg da reist meget i Troms og Finnmark fylker. Herren har i disse år latt mig få se sjæle komme over til bevisst liv i Gud på mange — mange steder i begge fylker. Særlig mange steder er det også hvor der er mange mil mellom hver lokale som er innviet til Herrens ords forkynnelse. En skrikende bedehusmangel hersker. — Mange steder er det stort mørke —. Sjælene lengter efter Gud. Ingen vil gå til disse steder, ingen kan gi disse mennesker et bedehus, et sted som de kan samles om Herrens ord.

Deres «Makedonierop» om hjelp rekker ikke frem. Derimot ser det ut for å bli en kappestrid — et konkurranseforhold på de steder som allerede har rik forkynnelse.

Søskende døm selv, kan dette være rett for Gud?
Vi tror på en herlig dåp i den

Hellig And — og ber derom for andre, og vet at den Hellig And ild vil smelte alt urent, ja brenne det op — og forene hjertene i Kristus. Forherlige ham. «Den som binner oss tillige med eder fast til Kristus og som salvede oss, det er Gud. Han som satte sitt innsægt på oss og gav oss Anden til pant i våre hjerter.»

Vi tror likeledes alle at Jesus kommer snart, og vi ønsker alle å vinne sjæle for ham. Skal vi så lukke øinene til for det som ikke er fra Herren?

Må Herren hjelpe alt sitt folk i disse siste vanskelige tider. Må vi alle bue oss dypt i ydmyghet for Gud og for hverandre. Må de som er i verden merke, at vi har vært sammen med Jesus. Er der ting som vi ikke i alt er enige i så er det dog den samme frelser. — Vi er løste med samme blod og det for oss alle, helt uforskyldt av nåde. — Det samme evangelium — de samme ord om korset var i nødens stund vår hjelp. Er dette sant, så skulde jo også disse kjære søskende kunne glede sig sammen med andre troende på stedet over evangeliets sannhet og derved bli styrket av Gud, om det fulle Andssamfund ikke oplyddes for de kom til menigheten i Tromsø.

Et er sikkert — ved en sådan handlemåte blev Guds navn æret, penger rettelig benyttet, og de som står utenfor og spotter vilde få en lukket munn. Vi ville da alle i sannhet være med i Herrens bønn: «Komme ditt rike.» Det vil lite hjelpe oss innfor Gud å klage på hmannen — Herren ransaker hjerter og prøver nyre.

Herren ser beveggrunnen for enhver handling. Fra dette sted (Stortennes) til Tromsø er 8 mil. Det bor en hel del mennesker på begge sider av fjorden, men på denne strekning er intet bedehus, intet virke, men nu altså tre hus her. —

Er det trangen for å vinne sjæle som er rådende? Eller partisinn?

Må Herren gi sitt folk en dobbelt fylde så vi mere må akte hinannen og erkjenne det verk Gud har gjort også i anderledes-tenkende enn oss. Opnår Herren dette vil sattan tape meget og Herrens sak gå frem.

Snart er høstens korte tid tilende. Tjernerne fra marken kalles hjem. Herrens velgjort da vil glede mange. Må vi være alle med blant dem.

Kjær broderhilsen
Eders i Jesus forbundne
Oskar Gamst.

Torsdag hadde vi møte på V. Grans bedehus igjen. Det var bra med ungdom samlet og stille og opmerksomme lyttet de til ordet. Søndag hadde vi møte kl. 12 formiddag hos Lars Falang hvor det var samlet mange venner. Om aftenen kl. 8 møte igjen på bedehuset. Br. H. Moger var med og deltok på begge møter. Tirsdag også bra med folk, særlig ungdom på bedehuset. Onsdag atter på Jaren stasjon. G. I.

Vennestevne i Larkollen.

Søndag den 3. mars hadde vennene i Larkollen arrangert stevne på Stotvigs hotell. Til første møte, som begynte kl. 11 form. var fremmøtt mange venner fra forskjellige steder både fra Moss, Rygge, Saltnes og Fredrikstad. Br. Buberger åpnet møtet med å lese Salme 111, hvorefter han ønsket alle de tilreisende venner hjertelig velkommen. Derefter talte br. Lyder Eng fra Fredrikstad om «Korsets betydning for Gud». Det var en vederkevelse for sjælen å høre hans fremstilling av korsets verdi. Etterpå talte br. Dammen i samme ånd og retning og Gud velsignet oss alle på en underbar måte. br. Martinsen fra Moss fortsatte også over samme emne, men kom til sist inn på brødsbrytelsens betydning. Han leste fra Efes. 3, 10 og fremholdt at dette var så lite påaktet i menighetene nu for tiden, men har sin store og dype betydning. Brodrene Utne og Lervik vidnet så over det samme store og uttømmelige emne. — Formiddagens møte var dermed slutt, og vi samledes alle i spisesalen til en hyggelig fellesmiddag. Etter at en br. hadde takket for maten, fikk vennene anledning til å hilse på hverandre, inntil møtet skulde begynne kl. 5. Br. Aimar Karlsen, som har virket i Larkollen en tid, begynte med å lese fra 2. Moseb. 33, 14, hvorefter br. Lyder Eng fortsatte med samme emne som om formiddagen, men denne gang «Korsets betydning for Kristus». Plassen tillater ikke å gjengi noe av det som blev talt, men det var en underbar stund, som sent vil glemmes av dem som hørte det. Ordet blev så gitt fritt og en skare av vidnere fra forskjellige kanter vidnet med begeistring om den underbare frelse og priste Herren fra korset, som hadde vært det centrale i alle taler og vidnesbyrd. Musikkvennene fra Rygge deltok på begge møter og opmuntret oss med sin sang og musikk. Stevnet var så slutt, men alle var enige om at det hadde vært et særdeles velsignet samvær.

Sender denne lille beretning med en hjertelig hilsen til alle Misjons-Rostens lesere.
Ludv. Jansen.

Blandt de siste oversettelser som skal komme på det britiske bibelselskaps sprogliste, som nu teller 679 dialekter og sprog, er 2 for Abyssinia — sidamo og gofa. Man mener at sidamo-dialekten tales av 150,000 mennesker. Markusevangeliet er det første evangelium som oversettes for folk i Syd-Abyssinia. — Gofa er en av provinsene i Etiopia, og gofa-sproget tales av 30,000 mennesker.

Og for hvem vant han den evige forløsning?
For mig — mig, den benådede syndere.

Til beste for mig trer han frem for Gud. Min sak har han bragt i orden. Min sak taler han hos Gud. Faderen selv elsker mig, men Guds sønn har bragt min sak i orden, så at Gud nu kan ta imot mig, og jeg kan tre frem for ham med full frimodighet (Hebr. 10, 19) — i helligdommen.

Det er egentlig underlig at vi mennesker ikke — efter Ordets henvisning — går inn i Guds helligdom og lever der. Noen av oss har kanskje prøvet det; men blev vi derinne? Eller lot vi oss narre ut i forgården igjen? — Livet i forgården ser jo så drabelig ut. Man skal så meget. Og man kan en hel del, tror man da. Man arbeider, og man ofrer for å stå sig godt med Gud. Man har travelt med sin religion, sine religiøse øvelser. Man kjemper veldig. Man gavner Guds sak, man fremmer Guds rike — tror man da.

Men der er en helt annen måte å leve Gudslivet på: i helligdommen!

Så vil jeg da gå inn hvor Jesu blod har banet vei for mig. Så vil jeg da slå mig ned der hvor han har gjort det mulig for mig å bo. Vi synger derom i julen. Vi hører derom i påsken. Vi blir minnet derom i pinsen — og mange andre helligdage og hverdage.

Men vi har lov å leve der ikke bare syngende derom, ikke bare høre derom, men gå derinn og bli der i helligdommen.

«Kirkeklokken.»

SPREDTE FELTER

På reisefot.

Herlige møter. Guds kraft åpenbart.

Kjære Misjons-Rosten.

Nu er det lenge siden jeg har latt høre fra mig i dine spalter, men idag ber jeg om plass for en liten hilsen. Det står for mig som mange ting tyder på at vi kan vente herlige tider fra Gud mens vi venter på Jesu herlighets åpenbarelse. La oss fortsatte be Gud om en mektig ånds utgyldelse for det er nettop hvad vi trenger. At vi alle må komme ut på nådens dyp, hvor der ikke er bunn for våre fetter, men hvor Jesu herlighet blir som et mektig hav for oss. O Gud må det snart komme som aldri før! Vi trenger det så såre.

Min første tur i år efter nyttår stod vestover. — I Kristiansand hadde jeg noen møter og det kjendtes riktig godt. Jeg blev tatt av å se den kjække ungdoms-kokk samlet til fest lørdag aftan. Noe skjønnere enn ungdommen samlet i Jesu navn med sine biler for å lese og be kan jeg ikke tenke mig. På den måten vil Gud føre dem inn i ordets dybder, så de kan få sin bibel kjær og da kan de bli bevart og brukt til velsignelse. Også i Mandal stauet jeg, tre møter og delte Herrens ord til vennene som blev riktig godt mottatt.

Men min bestemmelse var egentlig Spangrud, hvor jeg også stanset omkring en måned med møte hver eneste dag. Jeg synes

det er rent en oplevelse å komme bort i de bygder. Der er det bare å gå på i Herrens navn med moter rundt i kretsene, hver eneste dag og tre stevner hadde vi nu midt på vinteren. Flere som ifjor abonnerte på Misjons-Rosten kom i år og takket mig fordi jeg hadde skaffet dem et så godt og upartisk blad og betalte sin kontingent for 1935 og noen nye abonnenter tegnet jeg også. Gud velsigne eder alle og virk mens det er dag natten kommer da ingen kan arbeide.

Mens jeg skriver dette har jeg vært en uke på Østlandet. I Svelvik hvor vi har riktig gode møter på Karmel. Også her ligger det greit til så det er møter hver dag.

Igår, søndag 24—2, innstillet vi på Karmel og drog i flokk og følge til Betania, Berger hvor den frie forsamling hadde sitt årsmøte med fest. Betania blev overfylt av folk og av Herrens herlighet. Vener fra kretsene rundt samledes. Hartford m. fl. brodere fra Oslo var også med i anledningen. Sjelden har jeg vært med på herligere fest. Vi holdt oss fra første stund ved nådens kilde og ikke bare så på vannet men drakk. Det gikk over alle grenser. Mens et åndens budskap gikk ut til forsamlingen og banet sig vei op til plattformen og bad om forbønn for redskapet fikk sagt amen. Og så gikk det over alle grenser. Flere gav sig over til Gud. Særlig roende var det å se en ung broder lede sin far til Jesus. Og ikke bare syndere kom, men flere som var syke kom for å bli salvet og bedt for. Ja det var en herlig uforglemmelig fest. Riktig apostolisk både i ånd og praksis.

Hvor herlig det er å se Jesus i arbejde med begge hender. Den ene rekker han ut til syndere, den annen til syke. Begge ønsker han å behandle under sine velsignede oploftede hender. I Jesu herlige navn er like stor kraft idag til å frelse og helbrede som i fordums dager. Må Gud åpne våre øine for dette så det må bli tatt med, både i forkynnelsen og i møtenes praksis. Ja mange herlige vidnesbyrd kom frem på festen og tiden gikk så alt for fort. Anden var den som drev og ledet det hele og flere kraftige budskap i tunger med tydning og profetiske ord blev ført frem og det var en minneverdig stund for oss alle. Må Herren velsigne vennene der med fortsatt vekkelse og liv.

F. t. Svelvik 26—2 1935.

Broderlig hilsen
Hans Wennesland,
evangelist.

På farten.

Tirsdag 26. februar stod kursen mot Hadeland. I Østfold snedde og regnet det, men efter som vi nærmet oss Oslo lettet været mere og mere og toget rulle inn på Oslo stasjon i solskinn og vakker vær. En broder fra Sarpsborg var også med og ved å samtale kortes tiden meget.

Når toget kom ut fra Oslo igjen og gikk opover mot hoiden føltes det, at vi var på vei mot holere og koldere trakter. Snart blev også jorden hvit og på stasjonene stod hester og tømmerlass der her kunde gjøre sig bruk

av sneføre. Det var en behagelig avveksling fra Østfolds triste bare mørke jorder og regn og sludd.

Møte var bestemt i V. Grans bedehus og broder Falang med sin bil var ikke lenge på å komme frem.

Det var samlet nokså bra med folk i bedehuset og det var åpent å vidne om Gud. De hadde straks for fått be til Gud for noen som ønsket å bli frelst.

Onsdag tok br. Falang bilen og kjørte til Jaren stasjon hvor vi hadde møte på lokalet. Det var bra med folk der også, enda frel-

sesarmeen hadde møte samme kveld, og det var vekkelse hos dem. De har også fått be med mange frelsessøkende i armeens lokale. Gud være lov!

Det blev et åpent og godt møte og søster til br. Micael Christiansen, major Christiansen i Frelsesarmeen kom også og deltok. Det var et møte hvor Guds ord talte til flere hjerter tror jeg. Noen synlige resultater blev det dessværre ikke.

Det var også et annet møte i ke i nærheten, så den kveld var det ikke mangel på møter der på stedet.

Oxfordgruppebevegelsen og vekkelserbehovet.

Forta fra 1. side.

finnes mange, som optrer i rettroenhetsens pene færelker, men innoverens er glupende ulver. Mens de huser bitterhet, avind, partiskhet, hat, forfølgelseslyst og andre synder i sine hjerter, kan de op tre i den rene læres færelker. Mange enfoldige mennesker lar sig bedra av slike personers fagre tale. De tror at de som taler så meget om troskap mot Guds ord og som har slik rikthet for Bibelen, må være riktige gudsmenn. Men dette kan være en stor feiltagelse. Det hele beror på hvordan deres hjerte-forhold er.

Det underfulle er, at man kan få rede på hvordan menneskene er i det indre. Jesus sier det: «Av deres frukt skal I kjenne dem.» Men dette er en ting, som disse rettroenhetsivrere ikke synes å tenke så meget på. De synes å tro, at hvis man bare har en rettroende opfatning, så er frukten og livet et mindre viktig spørsmål. Det har dog vist sig mer enn en gang, at åndelige bevegelse, som har hatt store høvdet en baptistisk opfatning i spørsmål om dyp og menighet, forsøkt å ignorere åndelige bevegelse, som ikke har hatt klarhet på disse punkter? Her har man på svundne tider gjort forferdelige feilgrep. Det har kommet vekkelserbevegelser, som ikke har betonet det som er Bibelens virkelige lære med hensyn til troendes dyp. De baptistisk innstilte kristne har da stilt sig på avstand, kritisert, klandret og forsøkt å dysse ned vekkelserbevegelser, fordi dens bærelere ikke har vært rettroende. Mange ærlige troende har også ved en slik fremgangsmåte gått igjennom store åndelige rivninger. I deres indre har dette spørsmål reist sig: Hvorfor velvisner ikke Gud dem som har den rette lære, og gjør dem til redskap for denne herlige vekkelser, men lar andre som er langt mindre bibeltro i sin opfatning, få motta og bli redskap for alle disse velvisnelser? Men lærerne for dem som hevder troendés dyp har ikke funnet nøkkelen til situasjonen, men har med sorg fått stå der og se, at velvisnelsernes strøm har gått utenfor deres egen krets.

Hemmeligheten til at alt dette gang på gang har gjentatt sig i den kristne menighets historie er uten tvil den, at Guds velvisning og Guds velbehag er mere avhengig av livet enn rettroenhets. Jeg vil ikke hermed si, at ikke læreren har sin betydning. Den har like stor betydning for kristendommen som plantenes ytre form har for det liv, som bor i dem. Men hva hjelper formen, om det ikke finnes liv? For at plantene skal kunne bære frukt, må de ikke bare eie liv, men ha liv i overflod. Hva hjelper den rette læ-

re og den rette form i den kristne virksomhet, om det åndelige liv er svakt og slapt? Ja, hva hjelper det likedan, om det finnes både ren lære og åndelig liv, om det ikke finnes liv i overflod? Det er dette overflodige åndelige liv som er absolutt nødvendig, om vi skal kunne forherlige Gud ved å bære megen frukt.

Det er derfor meget dåraktig å forsøke å anbefale sin virksomhet med å påvise hvor rettroende man er. Det kan helt enkelt være det samme som å peke på sine færelker. Det kan også den gjøre, som er innvortes en glupende ulv. Det er underbart at Jesus har gitt oss en så sikker gradmåler på menneskenes indre stilling i forhold til Gud. Det lønner sig ikke å klandre dem, som ved siden av oss og vår virksomhet vinner sjele for Gud og på annen måte er til hjelp for Gud, når vi selv står uten fremgang og synlig velvisning i vår virksomhet. Om man vil være sann for Gud og sig selv, så bør man i slike tilfelle gå ned i støvet, ransake sitt eget hjerte for å opdagde hvad som er årsaken til at man ikke selv får bære frukt for Gud på samme rike og herlige måte, som man ser hos andre. Kanskje vi da skal opdagde noe i det indre, som er årsak til at vi bærer så lite frukt i det ytre. — Må Gud på dette punkt hjelpe alle sine barn og særskilt sine vidner!

Hvis vårt indre forhold til Gud er rett, behøver vi ikke være bekymret for at frukten ikke skal komme. Hvis vi våker over vårt indre liv og ser etter at vårt åndelige livs røtter er skjult i Gud, da skal vi bli som tre som er plantet ved vann og som strekker sine røtter til bekken. Da skal det også kunne hentes rik og herlig frukt fra vår virksomhet. «Av frukten skal I kjenne dem.»

Hvis jeg vil vise noen av mine venner for et utmerket tre jeg har i min have, så behøver jeg ikke ta frem spaden og spa vekk jorden for å vise ham treets røtter, men jeg tar bare en av fruktene fra treet og rekker ham, og nå han har sett og smakt på denne, kan han si om treet er godt eller dårlig. Alle de som i denne tid optrer som dommere over de åndelige vekkelser i tiden, burde bedømme dem etter Jesu målestokk. De burde ta litt hensyn til de skarer, som er blitt omvendt ved disse bevegelse. De burde ha litt respekt for de individer og hjem, som er blitt forvandelt gjennom disse bevegelse.

Jeg besøkte for noen år siden et sted i Amerika, der en virksomhet pågår som har vært meget klandret og som i mange henseender gjorde et beklemmende inntrykk på mig, fordi metoder ble anvendt som slett ikke faller sammen med min opfatning om åndelig virksomhet. Jeg var kritisk instillet og hadde tenkt på en eller annen måte å gi uttrykk for denne min opfatning. Men en dag jeg var innbudt til et hjem i den byen, traff jeg

der flere ungdommer, bl. a. et par unge menn, som en tid forut var blitt frelst gjennom denne virksomhet og fatt sine liv forvandelt. De var nu optratt med å søke å vinne andre for Jesus. Da jeg hørte deres vidnesbyrd om det de hadde oplevd og hvad de hadde å si om vedkommende virksomhet, kjente jeg i min samvittighet at jeg ikke kunde si et ord imot, og jeg har siden heller ikke gjort det, skjønt jeg ikke kan bifalle en del virksomhetsmetoder som der anvendes. Jeg har tenkt på Jesu ord: «Av deres frukt skal I kjenne dem.» «Bibelsk Tidsskrift».

Himmelens tale.

Himmelen forteller Guds ære og hvelvingen forkynner hans henders gjerning. Sal. 19, 1. Ved tre forskjellige tilfeller i mitt liv har stjernerne vinket og smilt til mig og talt til mitt hjerte. — Den første gang var senhøstes 1929, da jeg hadde lagt syk av og til i 3—4 år. Da sa jeg endelig ja til Gud og var villig til å gå med hans budskap. Da begynte noen oretutere å blåse op. Det øket til en storm så sterk at av de 5 som jeg mente var mine venner og som hele tiden hadde hjulpet mig i min sykdom forsvant de 4, og jeg så dem aldri mere. Det var sorgfulle dager.

En aften som jeg stod og så op mot himmelen begynte en stjerne å vinke og likesom tale til mig: Se på oss! Vi henger ikke sammen, men vi står en for en på himmelen. Jeg kjente et smil blev fremkalt på mitt ansikt.

Annen gang var i mars 1933 da jeg stod oppe i en skogtrakt ved Halden og vidnet om et liv i Guds kraft. En del skulde være troende løp rundt i husene og advarte både frelste og ufrelste mot mig, da jeg ikke tilhørte deres retning. Himmelens regnskuer var daglig over mig i de dager, men allikevel virket dette forhold dype smerter i mitt hjerte. En natt så jeg en stjerne lyse og blinke på den mørke natthimmel og den likesom talte til mig: Vi lyser bare om natten. Dagen ser oss aldri.

Tredje gang var i slutten av oktober 1934 i Vest Agder, da en flodbølge av løgn og bakvaskelse rullet over mitt liv og jeg syntes hele landet var opfylt av dette. Det var også mørke og sorgtunge dager. En morgen så jeg en stor morgenstjerne som jeg syntes likesom jublet som Job sier i Job 38, 7. Den talte så til mitt hjerte: Se på mig! Her står jeg på den plass skaperen har satt mig. Han har bestemt min bane. Vi bestemmer ikke hverandres bane. Om havene bruser og slår frådende mot fjellveggen, om jorden rystes og klipper kløves, forlater ikke jeg min bane for det. Bare han som satte mig her kan forandre den.

Fikk i disse dager opleve dette som står i Daniel 12, 1, at himmelens Gud lever ennu og er den samme. Den samme hånd hjelper de små også idag. Dan. 5. Fra en som har fått makt til å leve i renhetens rike.

En søster.

Bøker.

Hvorfor bygge på sand. Av T. B. Barratt.

Boken er skrevet som en samtale mellom personer der har forskjellige opfatninger av Bibelens lære. Her er det en som er helt «luthersk» og en som er «pinsevenns», en annen star spørrende osv. Blandt dem er en prest, en sakfører og hans hustru, en emissar og flere.

Forfatteren bemerker i forordet at han benyttet sig av denne form efter Bunyans monster. Nu er nok Bunyan uforlignelig og kan ikke nåes op til, men det er sikkert, at denne måte å skrive på kan gjøre fæsnigen mere interessant og lettforståelig.

Det er et mørkt bilde der rulles op for leserne om hvordan trangsyn og egoisme kan gjøre dem som i mange ting har en klar forståelse av Guds ord ensidige og domdende mot anderledes tenkende.

Et mørkt kapitel i kristenhetens historie rulles her frem. har også et budskap til vår tids troende og vil gi oss et innblikk

Der er dem som strer ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordsp. 11, 24.

- Kina.**
STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10. Oslo.
HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
RUTH PEDERSEN og ESTER HERUDSTIG: O. Ekoranes, Jarveien 11, Lilleaker.
JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT: Gerda Sigvland, Rosenborgsgt. 1. Oslo.
ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Sorligt. 15. Oslo.
SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.
M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Rosten, Sarpsborg.
TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.
BERNHILD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.
GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Stauba.
ASTA THUEN: Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

- Afrika.**
INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedgt. 3 a, Oslo.
HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soll, Rørlingen.
MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Lovensklodavel, Lilleaker pr. Oslo.
HANSINE NESFOSSEN: Constance Nestdal, Solheimsgt. 40. Bergen.
MARTHA KVALVAGNES: Anna Næsdal, Sydnesmug 6, Bergen.
Den Norske Kongomisjon.
JENS GLITTENBERG: R. Løkingholm, Møsterhamn.
ALB. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

- Argentina.**
BERGER N. JOHNSEN: H. H. Senstebe, Otterholdt, Ba.

i anderledes tenkende skers hjerter. Boken koste kr. 2.50 heftet, kr. 3.50 innb. Den er utgitt av Filadelfia-forlaget, Oslo.

Et blad for barn.

sondagsskolen og hjemmet. **Barnerosten!** Den er bedre nogensinde. Et riktigt ønske. Vi mottar omtrent daglig abonnenter.

Prov bladet ett år. Kun 1.50. Sondagsskoler som ennå ikke har bestemt sig for Barnerosten bør gjøre det straks, efter prenumerat! Adresse: Barnerosten, Sarpsborg.

Mirakler i vår

av G. C. Bewington. En predikant der reiser på Gud alene, forteller noen sine oplevelser. Pris kr. 1.50 heftet, og kr. 2.50 innb., porto 25 øre. Kan bestilles i «Misjons-Rosten», Sarpsborg.

India.
ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Porsgrunn.
DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestadv. 19, Drammen.
FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kredittveien 1, Halden.
BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnarvei 36, Narvik.
HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kredittveien 1, Halden.
ALFHILD HOLMEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedgt. 3 a, Oslo.
HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passebæk p. o. a. Halden.
RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydeklekken, Kviteseid.
B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Bernsten, Kviteseid, Telemark.

- Finnmark.**
DORTHEA KLEM: Tori Finnerud, Danvik, Drammen.
OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Betel», steinnes, Balsfjord.
DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, v. Jaksfjord.
KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrup, Porsangerfjord.

- Hjemmeværende misjonærer.**
F. O. SHRODER: A. Toftner, Sofienberggt. 14.
TOMINE EVENSTAD: Vigeland, Sor Audnedal pr. Mjøsa.
DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekoranes, Jarveien 11, Lilleaker.
PEDER EVENSTAD, Vigeland, Audnedal pr. Mandal.
CHRISTOFA BRUNDTLAND: Telemark.
L. Hvidsten, Landåvel 12, Fagernes, Telemark.
«Glommens» trykkeri, Sarpsborg.